

Arrest

nr. 302 411 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 22 november 2011 waarbij een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd.

Op 28 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 27 april 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

*X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde K.M. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dd. 22.11.2011 en betekend aan betrokkene op 30.11.2011.*

Overwegende dat dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing geldig was tot 21/11/2021;

Overwegende dat een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, genomen ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie, voor de wijziging van de wet op 24.02.2017 en onder voorwaarde dat het Ministerieel Besluit nog uitwerking had op dat moment, wordt gelijkgesteld met het ‘inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk’ (zie daartoe overeenkomstig het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 151/2019 van 24 oktober 2019), is arrest Ouhrami van toepassing. Dit betekent voor zover het Ministerieel Besluit is betekend, maar nooit werd opgevolgd (of opgeheven of geschorst) de looptijd van 10 jaar nog niet is gestart, waardoor de geldigheidsduur nog niet is verstreken (arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017). Betrokkene heeft intussen de opheffing van het besluit gevraagd, echter op 1.12.2022 werd dit verzoek afgewezen.

In casu zijn er geen aanwijzingen te vinden dat betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Op 03.02.2012 werd betrokkene voorlopig in vrijheid gesteld, waarbij eveneens op die datum het bevel om het grondgebied te verlaten middels een bijlage 13 model B aan betrokkene werd betekend. Op datum van 7.07.2014 werd betrokkenes paspoort afgeleverd op het Consulaat van Marokko te Den Bosch te Nederland.

Overeenkomstig zijn paspoort had betrokkene zijn domicilie op het adres [...] te Tilburg (Nederland). Nadien Op 05.07.2018 meldde betrokkene zijn voorgenomen huwelijk met betrokkenes huidige echtgenote (de referentiepersoon) bij de Stad Gent. Ook nav dit huwelijksvoornemen werd verteld door de partners dat mijnheer een tijdje illegaal in Nederland had verbleven. Op 19.03.2019 werd betrokkene aangetroffen te Gent bij een vreemdelingencontrole. Op 2.04.2019 legde betrokkene en zijn huidige echtgenote bij de Stad Gent allé benodigde documenten voor aangaande het voorgenomen huwelijk, waarna zij op 3.05.2019 een gesprek hadden in het kader van hun voorgenomen huwelijk. Op 28.06.2019 huwden betrokkenen te Gent voor de ambtenaar van de burgerlijke stand. Op 9.07.2019 deed betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in functie van zijn huidige echtgenote, dewelke geweigerd werd op 6.01.2020 en aan betrokkene betekend dd. 10.01.2020. Op datum van 30.01.2020 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing dd. 6.01.2020 in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarvan het beroep echter werd verworpen op 28.05.2020. Op 4.08.2020 diende betrokkene een tweede aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn huidige echtgenote, dewelke geweigerd werd op 18.01.2021 en betekend aan betrokkene op 9.02.2021. Tegen deze beslissing diende betrokkene opnieuw een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1.03.2021. Het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18.01.2021 werd verworpen op 27.04.2021. Op 23.07.2021 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dewelke aan betrokkene werd betekend op 10.12.2021. Op 14.01.2022 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn huidige echtgenote. Deze werd geweigerd op 11.07.2022. Dit keer werd geen beroep aangetekend. Gezien deze hele historiek is het redelijk te stellen dat betrokkene het ministerieel besluit/inreisverbod niet heeft opgevolgd.

Betrokkene blijkt aldus nog steeds onder een inreisverbod te staan overeenkomstig bovenvermeld arrest, genomen door de Belgische autoriteiten voor een période van 10 jaar hetwelke nog steeds van kracht is, gezien nergens uit het dossier blijkt dat het werd opgevolgd of opgeheven/geschorst. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.06.2019 een huwelijk is aangegaan met de referentiepersoon, met andere woorden na het niet respecteren van het ministerieel besluit tot terugwijzing dat kan gelijk worden gesteld aan een inreisverbod. Een huwelijk geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Ter staving van de huidige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene verschillende documenten voor: de Belgische huwelijksakte, betaalbewijs van de federale bijdrage, bewijs van voldoende huisvesting, bewijs van een ziektekostenverzekering van de referentiepersoon, betrokkene en 1 van de kinderen van de referentiepersoon, en een bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon waaruit blijkt dat de referentiepersoon uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid geniet (erkend tot een invaliditeit van meer dan 66% door het RIZIV van 30.10.2015 tot heden), een brief van de advocate E. De Neve, bewijzen van integratie van mijnheer (deelname opleidingen allerhande

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze vóór het huwelijk elkaar hebben leren kennen in Nederland en gedurende een 2 tai jaar een relatie hadden en voornamelijk contact onderhielden via de telefoon en via bezoeken in het weekend. Hoewel de referentiepersoon erkend werd door het RIZIV tot een invaliditeit van meer dan 66% kan niet blijken dat de referentiepersoon een specifieke bijzondere zorg behoeft van betrokkene om haar te ondersteunen in haar noden. De erkenning van een invaliditeit tot meer dan 66 % betreft enkel de erkenning dat het arbeidsmarktverdienvermogen van de referentiepersoon gedaald is tot minder dan een derde van wat een persoon zonder een dergelijke invaliditeit zou kunnen verdienen op de arbeidsmarkt. Door de erkenning van die invaliditeit, kan de referentiepersoon alvast in haar eigen levensonderhoud voorzien. Met voorlegging van een medische historiek en het voorleggen van de brief waarin de raadvrouw van betrokkene de opheffing van het inreisverbod vraagt, wenst betrokkene vermoedelijk te bewijzen dat de referentiepersoon wel degelijk een afhankelijkheid vertoont tegenover de referentiepersoon waardoor een afgeleid verblijfsrecht van toepassing is. Op zich blijkt echter niet uit de medische historiek wat de advocaat allemaal aanhaalt nl. dat mevrouw haar zicht en spraak steeds beperkter worden door haar auto-immunziekte. Ook dat mevrouw epilepsie zou hebben gekregen ten gevolge van een hersenbloeding, is niet terug te vinden, er staat bij dat het gekomen is door gebruik van cannabis en cocaïne. Niet dat dat op zich afbreuk doet aan de aandoening, het spreekt voor zich dat mevrouw medisch moet opgevolgd worden, ongeacht de manier waarop ze de aandoening heeft gekregen. Iets wat ook uit de medische historiek blijkt is dat mevrouw soms zelfstandig stopt met het nemen van medicatie. Ook hier terug dezelfde opmerking, het is niet omdat mevrouw niet alles doet zoals voorgeschreven, dat ze niet verder medisch wordt opgevolgd, wel integendeel. Dat blijkt ook uit de medische historiek dat mevrouw heel goed wordt opgevolgd, de dokters bij elke nieuwe kwaal de nodige onderzoeken gelasten, de medicatie van mevrouw bijstellen. Nergens uit die medische historiek blijkt dat mevrouw niet de nodige mentale capaciteiten zou hebben om de haar voorgeschreven therapie op te volgen. Zoals reeds eerder is aangehaald, België is een verzorgingsstaat. De referentiepersoon kan in die zin ook gebruik maken van allerhande ondersteuning (o.a. medische of andere welzijnsorganisaties) in België mocht zij meer zorg behoeven. Mevrouw werd trouwens reeds als invalide erkend op 30.10.2015, dat wil dus ook zeggen ver voorafgaand aan het huwelijk met betrokkene en zelfs voorafgaandelijk aan dat ze mijnheer leerde kennen. Het is dus redelijk te stellen dat ze die invaliditeit reeds lang geleden een plaats heeft kunnen geven en ook wel geleerd heeft/ondervonden heeft bij wie ze terecht kan voor hulp, medische ondersteuning indien nodig, enz. Verder blijkt uit het administratief dossier dat ze reeds sinds 1.11.2018 in eigen naam een huurcontract afsloot om zelfstandig een woning te huren, mogelijks was dat reeds het geval bij de voorgaande woning, maar daar hebben wij geen informatie over. Als Belgische onderdaan kan redelijkerwijze ook aangenomen worden dat zij een voldoende stabiel privé-netwerk heeft. Zo blijkt zij ook samen te wonen met haar meerderjarige dochter U., S. (Rr. [...]), een dochter uit een voorgaande relatie. Daar waar de advocate aanhaalt dat mevrouw 2 minderjarige kinderen heeft, maar hen niet bij naam noemt, hebben wij deze niet kunnen terugvinden. Mevrouw heeft 2 kinderen, haar dochter woont in bij haar, maar haar zoon niet. Mevrouw is dus tot op heden wel degelijk vergezeld door een andere persoon met wie ze samenwoont.

Kortom, alles bij elkaar genomen is het redelijk te stellen dat de Belgische referentiepersoon, ondanks dat ze kennelijk niet in staat is om te werken, wel voldoende zelfredzaam is en altijd is geweest om haar eigen leven in handen te nemen. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kunnen we er heden niet toe besluiten dat de referentiepersoon niet over de fysieke of mentale capaciteiten zou beschikken waardoor de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk zou zijn voor haar welbevinden.

Het verblijf van de referentiepersoon (en de meerderjarige dochter) in België komt niet in het gedrang. Als volwassenen staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar (via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland). Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven [verderzetten]. Wat betreft de hinderpalen daartoe die worden aangehaald door de advocate, dient opnieuw opgemerkt te worden dat deze hinderpalen enkel verklaard worden. Van de hinderpalen, werden geen bewijsstukken voorgelegd. Er werd geenszins bewezen dat mevrouw geen afdoende verzorging zou kunnen krijgen in een derde land waar zij eventueel zouden gaan verblijven. Er werd aangehaald door de advocate dat mevrouw twee minderjarige kinderen heeft, echter dat is niet correct. Haar dochter die nog bij haar is ingeschreven is volwassen. Haar zoon is ingeschreven bij zijn vader. Er werd nergens aangetoond dat er nog sprake is van een gezinscel tussen de Belgische referentiepersoon en haar zoon.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor betrokkene geldende ministerieel besluit -dat beschouwd kan worden als een inreisverbod- te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Als gevolg hiervan dient betrokkene eveneens gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod vervat in het Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

I. Eerste middel: Schending van het artikel 47/1 van de Wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet). Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07. 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat: 'De betrokkene voldoet met aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie. Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote de genaamde K.R.M. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. "

Nochtans is er wel degelijk een verwantschapsband tussen referentiepersoon en verzoeker. Dit werd dan ook aangetoond met de huwelijksakte tussen dhr. L. en mevr. K.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Bovendien wist verweerder dat zij getrouwd waren, zoals zij ook aanhalen in de bijlage 20.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Bovendien wordt er in de bijlage 20 gewag gemaakt van het feit dat de referentiepersoon voldoende zelfredzaam is.

Uiteraard is dit niet het geval. Het klopt wel dat haar dochter bij haar inwoont, maar van een meisje dat nog maar net volwassen is geworden, kan men niet verwachten dat haar zo een grote verantwoordelijkheid wordt toegeschoven.

Zoals blijkt uit de medische attesten blijkt niet alleen dat mevrouw K. lijdt aan epilepsie, maar eveneens aan somnambulisme (slaapwandelen). De ziektes dienen zeer nauwkeurig verzorgd te worden, en dat kan onmogelijk gebeuren met een alleenwonende vrouw en haar 19-jarige dochter. Het is absoluut noodzakelijk dat dhr. L. eveneens bij haar dient in te wonen.

Dat verweerder van haar dochter verwacht dat zij haar kan helpen, is verwonderlijk. Bovendien dient er te allen tijde iemand bij haar te zijn. Dan kan de vraag gesteld worden. Wat als de dochter naar school gaat? Wat als zij gaat werken? Wat als mevrouw K. net op dat ogenblik een epileptische aanval krijgt? Om die reden dient er altijd iemand thuis te zijn, naast mevrouw K.

Dr. D.W. verklaart eveneens dat dhr. L. haar mantelzorger is, in het medisch attest dd. 19.05.2023. In hetzelfde medisch attest wordt verklaard dat mevrouw K. lijdt aan epilepsie en dient verzorgd te worden wegens Haar complex medisch dossier.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst."

2.2. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker op 22 november 2011 het voorwerp uitmaakte van een ministerieel besluit tot terugwijzing waarbij een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd. Dit inreisverbod werd betekend maar er zijn volgens verweerder geen aanwijzingen dat verzoeker effectief de Schengenzone heeft verlaten. Het verzoek tot opheffing van dit inreisverbod werd afgewezen op 1 december 2022. Verweerder concludeert dat het inreisverbod nooit werd opgevolgd zodat de duurtijd van tien jaar nog niet gestart is. Om een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te kunnen genieten, mag verzoeker niet het voorwerp uitmaken van een inreisverbod.

In het arrest "K.A." oordeelde het Hof van Justitie evenwel dat artikel 20 van het VWEU eraan in de weg staat dat een verzoek tot gezinshereniging van een derdelander met een Unieburger wordt afgewezen omwille dat hem de toegang tot het grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en de derdelander dat de weigering tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er door verweerder niet ontkent dat verzoeker en de referentiepersoon gehuwd zijn. Verweerder motiveert echter dat het louter bestaan van een gezinsband tussen echtgenoten niet volstaat om een afhankelijkheidsband te tonen in de zin van het arrest "K.A." De Raad herinnert eraan dat Hof van Justitie oordeelde dat het alleen in uitzonderlijke

gevallen – waarin de referentiepersoon, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanig afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander een afgeleid verblijfsrecht toegekend wordt op grond van artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A., § 65 en 76).

In de bestreden beslissing erkent verweerder dat de referentiepersoon leidt aan epilepsie en een uitkering verkrijgt wegens arbeidsongeschiktheid. Ondanks het feit dat verzoekers echtgenote kennelijk niet in staat is om te werken, oordeelt verweerder dat zij voldoende zelfredzaam is en altijd is geweest om haar eigen leven in handen te nemen. Er blijkt dat de referentiepersoon medisch wordt opgevolgd en aanspraak kan doen op allerhande ondersteuning van medische of andere welzijnsorganisaties. Daarnaast kan er volgens verweerder in alle redelijkheid worden aangenomen dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel privénetwerk beschikt, waaronder haar meerderjarige dochter die bij haar inwoont. Verweerder concludeert dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon niet over de fysieke of mentale capaciteiten zou beschikken waardoor de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk zou zijn voor haar welbevinden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat er te allen tijde iemand bij zijn echtgenote aanwezig moet zijn en dat hij bij haar moet inwonen. Gelet op haar jonge leeftijd, kan er van de dochter van de referentiepersoon niet worden verwacht dat zij de zorgen voor haar moeder op zich neemt. Ter ondersteuning van zijn betoog voert verzoeker een doktersattest aan van 19 mei 2023 waarin wordt verklaard dat verzoekers echtgenote een klein sociaal netwerk heeft en dat verzoeker haar mantelverzorger is. In de eerste plaats merkt de Raad op dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat verweerder niet dienstig verweten kan worden er geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien blijkt uit dit stuk niet dat alleen verzoeker zorg kan dragen voor de referentiepersoon en dat zijn persoonlijke aanwezigheid effectief onontbeerlijk is. Uit de neergelegde stukken kan ook niet worden afgeleid dat er inderdaad permanent iemand aanwezig dient te zijn bij verzoekers echtgenote en dat, zoals verzoeker betoogt, de dochter van de referentiepersoon daarom geen zorg kan dragen voor haar moeder. Zelfs als de dochter van de referentiepersoon deze zorgen niet (alleen) kan dragen, verduidelijkt verzoeker niet waarom er niet in alle redelijkheid kan worden verwacht dat iemand anders de zorgen deze zorgen kan dragen of waarom de referentiepersoon geen beroep kan doen op de diensten zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker is duidelijk van mening is dat een uitzonderlijk geval zoals voorzien in het arrest “K.A.” zich *in casu* voordoet. Uit het voorgaande is echter gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn aanwezigheid inderdaad onontbeerlijk is. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om zijn aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te weigeren.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT